

Braun Zsigmond

Ez apám. Szegeden készült a kép 1912-ben.

Apám, Braun Zsigmond, 1877-ben Regőczen született [Regőcze: Bács-Bodrog vm., nagyközség]. Ma Rigycának hívják, de akkor még a nagy Magyarország déli része volt.

Apám Szegeden érettségizett [miután odaköltözött a család]. Kereskedelmibe járt [1895-ben vezették be a kereskedelmi iskolák bizonyos típusában az "érettségi vizsgálatot". Bence Miklós apja az iskolatípus megszületésével egy időpontban végzett ilyen iskolában. Részletesebben lásd: kereskedelmi iskolák. -- A szerk.]. Könyvelő volt, és később hites könyvvizsgáló lett, amikor ötvenéves korában elvégezte az egyetemen ezt a szakot. Ez egyébként akkor indult, ő az első évfolyamra járt. Volt egy szabadalma is. Az apám tisztviselő volt, könyvelő, különböző nagyobb cégeknél. Rendszerint eljött a helyről, mert nem volt hajlandó hamisan könyvelni, amit megkívántak a főnökök, úgyhogy perbe került evvel-avval. Mindig vesztett persze, mert a pénz nem nála volt. Úgyhogy elég nehezen tudta ő a családot eltartani.

Az apám nagy rajztehetség volt. 15 éves korában rajzolt olyan képeket, amelyeket a mai napig őrzünk. Kölcsönként színházjegyeket, lemásolta őket, és azokkal ment a színházba. Papa nagyon művelt ember volt, beszélt nyelveket, németül, franciául, angolul, olaszul is valamelyest. Németül anyanyelvi szinten beszéltünk, ő angolul is nagyon jól beszélt. Otthon sokat rajzolt, de nem tudom pontosan, miket, mert ugye elajándékozta, meg a bátyáméknál volt néhány nagyon szép képe, de az elveszett. Elég sokat festett. És gyönyörű verseket írt. Van is egy verseskötete. Ezenkívül még megmaradt a hadinaplója. És sakkozott is, voltak állandó sakkpartnerei, szenvedélyes sakkozó volt. Minket is megtanított sakkozni. 1903-ban nősült Szegeden. Az anyám nem tanult ki semmilyen szakmát, otthon, a háztartásban volt végig, három gyereket nevelt föl.

Az apám bevonult 1914-ben Erdélybe, 53 hónapot volt ott. Százados volt, az erdélyi körvasút parancsnoka. Úgyhogy az egész család együtt volt Brassóban, mert akkor a tisztek megtehették, hogy magukkal vitték az egész háztartást. Az első háborút végigcsinálta a három gyerekkel,

praktikusan egyedül. Utána Gyimesbükkre mentünk -- az volt a régi román határ --, onnan már menekültünk a betöréskor [lásd: a román hadsereg behatolása Magyarországra]. Ott mindenféle zűrök voltak, robbantás meg egyebek. Én a lövészárkokra emlékszem csak, mert elég kicsiny voltam még. 1917-ben jöttünk vissza Pestre.

Amikor visszajöttünk Pestre, a Lónyai utcában, egy nagy bérházban laktunk egészen 1935-ig. A Lónyai utcai lakás udvarra néző, kétszobás lakás volt. A ház maga kétudvaros volt, és mi a második udvar negyedik emeletén laktunk. Egyik szobában a gyerekek, másikban a felnőttek. Egy ideig volt háztartási alkalmazottunk. Érdekes, egy ilyen nagy bérházban laktunk, mondom, a Lónyai utcában, ahol vegyes társaság volt. A zsidóknál voltak háztartási alkalmazottak, akik azonos anyagi szinten voltak. Keresztényeknél nem volt.